

Η ΔΙΑΒΟΛΟΠΟΘΗΚΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διά τούς έντός του Κράτ.
ανά 12 φύλλα Σελήν. 2

Διά τούς έν Ελλάδα, Δραχ-
μάς 4
Διά τούς έν Τουρκία Γρ. 20

ΑΡΙΘ. 76—77.

Τιμή καταχώρησης, ή
γραμμή όβολ. παλ. 3.

Αί συνδρομαί γίνονται
ένταυθα είς τό Τυπογραφ.
« Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ή
παρά τῷ Συντάκτῃ Κυρίῳ
Φ. ΟΔΔΗ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 19 Δεκεμβρίου 1863.

1863, 1867, 1868.

ΗΤΟΙ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΜΕΛΑΝΟΤΕΡΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ
ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

Α΄.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ Η ΑΓΙΑ ΕΛΕΝΗ.

Περί τὰ τέλη του Ίουνίου του έτους 1815 ό
είς Ούατερλώ τήν χώραν τήν γήν
παίξας τήν γήν χάσας εκάθητο πρό εϋ-
τελούς τραπέζιου και άλλοφρονών συνετάττε
τήν επί του Γαλλικού Ορόνου παραίτησίν του είς
όφελος του υίου του. Ή παραίτησις ενός οί-
ουδ' ήπατε Ορόνου, τί ήτο άραγε δι' Αϋτόν τόν
τέσους και τούτους Ορόνους κατακτήσαντα, ανορ-
θώσαντα, ανατρέψαντα και δημιουργήσαντα; —
Άλλως τε ο διάδοχος εύκόλως ήύρίσκειτο, άλλ'
ή παραίτησις του επί του Ορόνου εκείνου συνεπέ-
φερε και τήν παραίτησίν του επί της Κοσμοκρα-
τορίας όλης, και διάδοχος της Κοσμοκρατορίας
ταύτης δέν υπήρχε, ή παραίτησις του επί της τε-
λευταίας ταύτης Αρχής ήτο δι' αϋτόν και θανά-
του πικροτέρα, και όμως ανδρείος ως πάντοτε τήν

υπέγραφε, και ή θυσία εξετελείτο!.. Ή θυσία
αϋτη, ανωτέρα πάσης άλλης ήν ανθρωπος δύνα-
ται ποτε να τελέσῃ, είνε αϋτόχροημα αϋτοχειρία-
σις, ουχι ζωής και υπάρξεως, αλλά δαιμονίου
πνεύματος. — Ο Σωκράτης καν δολοφονούμενος
ήλπιζε μέλλον διεκδικήσεως άρετης και εξαγνι-
σμοϋ. Ο Θεάνθρωπος Ίησους από του Γολγοθά
τήν ατίμωσιν διώρα καν τήν παλινόρθωσιν του
ανθρώπου. Άλλ' ό είς Ούατερλώ παρά της Τύχης
προδοθείς άλλο τι δέν έβλεπεν ειμή τήν κατατρο-
φήν και απώλειαν των υπερανθρώπων ελπίδων
του; και όμως υπέγραφεν! — Ή θυσία δύο όλο-
κλήρων αιώνων εξετελείτο, ό δαιμόνιος του άρ-
χαίου και νέου Κόσμου ανήρ εξεμνηστέρευτο, ό
Κοσμοκράτωρ εξηρανίζετο και απέμεινε ό αν-
θρωπος έν τή ιδιωτική του γυμνότητι. Άλλά
πού έμελλε να κλίνη τήν άστερον κεφαλήν ή
πεσοϋσα εκείνη Μεγαλειότης; από τίνος Γολγο-
θά να παραδώσῃ τό δαιμόνιον αϋτης Πνεϋμα;
Τότε ενεφανίζετο πρός αϋτόν ό Δάίμων του Σκό-
τους, αϋτός εκείνος όστις από της κορυφής της
Ήροεσπιεριανης Λαιμητόμου τόν είχε δείξει όλα
τά Βασίλεια της γής, εκείνος είς του όποιου
τάς παγίδας είς Χριστός και μόνος δύναται ν'
αντιπαρταχθῇ και αντιπαρατασσόμενος να νι-
κήσῃ, άλλ' ανθρωπος, και Ναπολεων αν ήνε, θά
νικηθῇ!

— Άνθρωπε, έβρα ό Πειρασμός πρός τόν
Κατακτητήν, ανθρωπε, με έπροσκύνητας καιγώ
σ' εκάμα έν άκαρεί Κοσμοκράτορα. Ή αρχή σου
ήδη κατέρρευσε· τ' ανθρωπινα πάντα τελευτώσι,

τί ἀθυμεῖς; Ἄν εὐρίσκησαι τώρα περὶ τοῦ πρακτέου εἰς ἀμνηστίαν, ἰδοὺ ἐρχομαι εἰς βοήθειάν σου, ἐκ πείρας γινώσκεις ἂν αἱ συμβουλαὶ μου εἶνε ἀποτελεσματικά. Εἰπέ μου λοιπὸν τί διανοεῖσαι νὰ κάμῃς;

— Νὰ καταφύγω εἰς Ἀμερικὴν, ὑπετονθόριζεν ὁ μέγας κενόδοξος.

— Εἰς τὴν Ἀμερικὴν; .. ἀνεκάγχαζεν ὁ Διάβολος. Ἡ Ἀμερικὴ φίλε μου, δὲν εἶνε κλίμα κατακτητῆρον.

— Δὲν διανοοῦμαι ἄλλας κατακτήσεις, ἐστέναζεν ὁ ἐν Οὐατερλώ πεσὼν, θέλω νὰ ζήσω τοῦ λοιποῦ ἰδιωτεύων, θέλω νὰ γευθῶ καὶ ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν τῶν κοινῶν ἀνθρώπων.

— Εἶνε ἀργά, παρετήρησε μετὰ σαρκασμοῦ ὁ Διάβολος, ἄλλως τε οἱ ἐχθροὶ σου δὲν θὰ σὲ ἀφήσωσι.

— Λοιπὸν τί θὰ γίνῃ; ἡρώτα μετὰ σπάσμων δεικνῆς ἀγωνίας ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν Καταχθόνιον.

— Ἄλλο τι δὲν σοῦ μένει, ἔλεγεν ὁ Σατάν, εἰμὴ νὰ προσδράμῃς εἰς τὴν γενναιότητα τῶν ἐχθρῶν σου.

— Καὶ τί θὰ συμβῇ;

— Ὅ,τι σοὶ εἶνε πεπρωμένον, σὺ ὁ πιστεύων τὴν εἰμαρμένην τί φοβῇσαι;

— Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω νὰ φοβῶμαι, ἀνέκραζεν ἀγερῶχος ὁ Ἡρῶς τοῦ Ἀουστέρλιτζ, καὶ εἶμαι ἔτοιμος ν' ἀκολουθήσω τὰς συμβουλάς σου, δεῖξον μοι μόνον τὸν γενναιότερον τῶν ἐχθρῶν μου καὶ ῥίπτομαι παραχρῆμα εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἡ Ἀγγλία!!!!!! ἀνεκάγχαζε σατανικώτατα ὁ δαίμων τοῦ Σκότους.

— Ὁ Ἡρῶς τοῦ 19^{ου} αἰῶνός μας ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς γενναίας Ἀγγλίας, καὶ νέος Προμηθεὺς προσηλοῦτο ἐπὶ τοῦ ξηροσκοπέλου τῆς ἀγίας Ἑλένης.

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐστεμμένων Ληστῶν τῆς Εὐρώπης τὸν κατεδίκαζε, ἡ δὲ Ἀγγλία, γενομένη αὐτοπροαιρέτως ὁ Δῆμιός του, μελανωτάτην πρὸς ἀνταμοιβὴν προσῆρτα σελίδα εἰς τὸ μελανώτατον τῆς Ἐγκληματικῆς τῆς Ἱστορίας Τεύχος.

Β'.

Η ΠΩΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΓΑΣ.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ ἔτους 1815 τὸ Συνέδριον τῶν προϋχόντων Παργίων συνήρχετο ἐν ἐκτάκτῳ συνεδριάσει βουλευθυσόμενον περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ωραίας πλὴν δυσήνου Πατρίδος του. Ἡ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν Παρίσις Συνθήκη, ἐν ᾗ

εἶχεν ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τῆς Ἑπτανήσου οὐδὲν τι περὶ Πάργας ἀνέφερε, περὶ τῆς χώρας ἐκείνης ἥτις εὐηλπίζετο νὰ ἀπαρτίσῃ μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ Ἰονίου Κράτους, ὑποκύπτουσα εἰς τὴν Προστασίαν τῆς μεγαλόφρονος Ἀγγλίας ἵνα διαφύγῃ τὰ μαρτύρια τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, τοῦ Νέρωνος ἐκείνου τῆς νέας Ἡπείρου.

— Ἐλπίζετε εἰς τὴν Ἀγγλίαν! ἐψύθιριζεν εἰς τὰ ὦτα τῶν Παργίων ὁ Διάβολος, ἡ Ἀγγλία εἶνε γενναία καὶ δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ!

— Ζήτω ἡ Ἀγγλία ἀνέκραζον οἱ Πάργιοι, καὶ σύσσωμοι ἐπορεύοντο ὅπου ἐφαίνετο ἀγερῶχος κυμαίνουσα ἡ αἱματόχροος σημαία τῆς Ἀλβιόνης. — Καὶ ἐκεῖ ἐν μέτῳ ἀγωνίας καὶ ἐλπίδος ἐπερίμεναν ἄχρι τῆς 19 Μαρτίου 1817, ἡμέραν καθ' ἣν τῆς ἐγνωστοποιεῖτο ὅτι ἡ μεγάληφυς Ἀγγλία, εὐροῦσα τὸ συμφέρον τῆς, τοὺς ἐπώλει εἰς τὸν θηρωδέστερον τῶν ἐχθρῶν των, εἰς τὸν ἀνθρωποφάγον Ἀλῆν Τεπελένην! — Τότε « Φωνὴ ἐν Ῥαμᾷ ἤκούσθη, θρήνος καὶ ὕδωρ πολὺς, Πάργα κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς!!!! »

Οἱ Πάργιοι, οἱ δυστυχεῖς Πάργιοι, οἱ συνεργεῖα Διαδόλου ἐλπίσαντες καὶ ἐμπιστευθέντες εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὴν εἰδεχθῇ ταύτην ὁμάδα ὠπλισμένων Ἐμπόρων, ἀνώρριζαν τὰ ὀσᾶ τῶν Πατέρων των καὶ, ἔτοιμοι νὰ ἀποχωρισθῶσι διὰ παντός τῆς γῆς τῆς γεννήσεώς των, ἀνέκραξαν: « Χαῖρε Γῆ, χαίρετε Ναοί, χαίρετέ Τάφοι τῶν Προγόνων μας, χαίρετε Φυτὰ Δένδρα καὶ Ἀνθη καὶ σὺ Αἰγιαλὲ ὅστις περιστοιχεῖς τὴν πατρίδα μας! Σὺ δὲ Θάλασσα, ἂν εἰς τὰ ἀσπλαγχνα κύματά σου μᾶς θάψῃς, ὦ! μὴ φέρῃς κἂν τὰ πτώματά μας εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Παρδάλεως, μὴ πώλησῃ καὶ αὐτὰ εἰς τοὺς Τυράννους μας!.. »

Γ'.

ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ ΟΥΔΕΤΕΡΟΓΜΕΝΗ
ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΜΕΝΗ.

Μετὰ τὰ Κατορθώματα τοῦ 1813 καὶ 1817, ἤρχετο ὁ Διάβολος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἵνα προστοιμάσῃ τὸ μεγαλοφυὲς πλῆγμα τῶν 1863. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ τρίτη πρᾶξις τοῦ σατανικοῦ δράματος ὅπερ ἀπὸ τοῦ 1815 πρωταγωνίζεται ἡ Ἀγγλία. Εἰς τὸ πρῶτον ἀνεφάνη Δῆμιος, εἰς τὸ δευτερον Προδότης, εἰς τὸ τρίτον Προδότης καὶ Δῆμιος. Εἶνε κύκλος οὗτος ἀπὸ τῶν ὁπῶν, ὡς φαίνεται, δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ. — Ὁ Ναπολεὼν εξαίτεται καταφύγιον, ἡ Ἀγγλία τῷ εἶδει τὸ καταφύγιον τοῦ Τάφου καὶ τί ἀσφαλέστερον; Οἱ Πάργιοι ζητοῦν ἐλευθερίαν, προστασίαν καὶ λύτρωσιν, ἡ Ἀγγλία τοῖς προσφέρει πώλησιν Πατρί-

δος ! καὶ τί συμφερώτερον ; Οἱ Ἑπτανήσιοι ζη-
τοῦσιν ἀποκατάστασιν καὶ Ἐνωσιν· Ἡ Ἀγγλία
τοῖς προσφέρει Καταστροφὴν Φρουρίων καὶ οὐδε-
τέρωσιν χώρας, ἤτοι πολιτικὸν εὐνοῦ-
χισμόν· Καὶ τί προσφεύστερον ;

Ἡ Ἀγία Ἑλένη — Ἡ Πάργα — Τὰ Ἐρρεΐ-
πια τῶν Κερκυραϊκῶν Φρουρίων, ἰδοὺ τὰ τρόπαια
τῆς γηραιᾶς Ἀλβιόνης !

ΛΙ ΠΕΝΤΕ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΜΕΓΑΛΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΣΑΙ

ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ ΤΗΣ ΕΠΓΑΝΗΣΟΥ

ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΥΝΟΥΧΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ.

Macbeth. Che fate voi misteriose Donne ?

Streghe: Un' Orpa senza nome !

—Shakspear.—

ΑΓΓΛΙΑ : Σᾶς ἐπροσκάλεσα, ἀδελφαί μου, νὰ σᾶς
κάμω μίαν ὁμιλίαν ὅπου σᾶς ἐνδιαφέρει ὄχι ὀλίγον. —
Ἐνθυμῆσθε ὅτι κατὰ τὰ 1815 ἠβελήσατε νὰ μοῦ δό-
σετε τὸ βάρος μιᾶς Κηδεμονίας ἐπάνω εἰς τὸ μικρὸ Ἑ-
πτανῆσι ;

ΓΑΛΛΙΑ : Ὅλα τὰ συμβάντα τῶν 1815 μοῦ εἶναι
ζωρὰ εἰς τὴν μνήμην, εἶναι ἐποχὴ ἐκείνη, ὧ ἀδελφὴ
Ἀγγλία, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν θέλει λησμονήσω, μὰ τὴν
Ἀγίαν Ἑλένην μὲ φαίνεται καὶ εἶναι τώρα !

ΛΙ ΑΛΛΑΙ : Τὴν ἐνθυμούμεθα ὅλαις.

ΑΓΓΛΙΑ : Πάει καλὰ, οὐδ' ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ δὲν τὴν
ἐξέχασα.

ΤΟΥΡΚΙΑ : Ἐνθυμοῦμαι καὶ γὰρ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν
ἐποχὴν ἐπρωτομιλήσαμεν δι' ἓνα μικρὸ *acquisto*
ὅπου ἀκολούθως ἔκαμα ἀπὸ τὴν Γενναϊότητά σου.

ΑΓΓΛΙΑ. Πάει καλὰ ! νᾶμεθα καλὰ καὶ σὲ μεγαλή-
τερα. Μὰ ἄς ἐλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον : Ἐλαβα λοι-
πὸν τότε ἀπὸ τὰς χεῖρας σας τὸ Ἑπτανῆσι, πτωχὸ θάρ-
βαρο, κακομαθημένο ἀπὸ ἓνα σωρὸ ἀφεντάδες ὅπου εἶχε
λάβει. Ἐγὼ τώρα πενήντα χρόνια ὅπου τὸ ἐπιτροπεύω
τὸ ἀνέθρεψα, τὸ ἐκαλλιτέρευσα τοῦ ἔμαθα ἓνα σωρὸ
πράγματα ὅπου δὲν ἤξευρε καὶ σᾶς τὸ παρουσιάζω ὡς
διόλου ἀλλο. Ἐδῶ εἶνε, παρατηρήσατέ το, καὶ ἄς εἰπῇ
ἐλευθέρως κάθε μία τὴν γνώμην της. — Ἐχετε καὶ σεῖς
ὅλαις δικαίωμα ἐπάνω του, διότι εἰσθε ἡ Νουναις του.

ΑΥΣΤΡΙΑ : Ναὶ ἐνθυμοῦμαι ποῦ ἐκάμαμε τότε τὴν
ἀνομίαν νὰ τὸ βαπτίσωμεν Κράτος ἐλευθέρου καὶ ἀ-
νεξαρτήτου ! ! !

ΡΩΣΣΙΑ : Καὶ Δημοκρατικόν. — Ὀνόματα ὅλα ἀν-
ταγωνιστικά καὶ τὰ ὁποία δὲν εὐρίσκονται εἰς τὸ ὀρθό-
δοξον μας Καλανδρίον ! !

ΓΑΛΛΙΑ : Τὸνομα δὲν σημαίνει τίποτε, τί εἶναι τὸνομα
δι' ἓνα τέτοιον παιδί, ὅταν διδεται ἀπὸ τέτοιαις Νουναις ;
Πόσο ἔκαμα ἐγὼ νὰ ξεβαπτισθῶ καὶ νὰ ματαβαπτισθῶ ;

ΠΡΩΣΣΙΑ : Καὶ ποῦς ἤξευρε ἕως μὲ τὸ τέλος τοῦ
αἵματος πόσα ἄλλα βαπτίσια θὰ κάμης.

ΓΑΛΛΙΑ : Ἰσως, ἀλλ' ὡς Νουνά.

ΑΓΓΛΙΑ : Ἀφήσετε τώρα τὰ λογοπαίγνια καὶ ἐξετά-
σετε, παρακαλῶ τὸ Ἑπτανῆσι μου. Πῶς τὸ βλέπετε Ρω-
σία ;

ΡΩΣΣΙΑ : Σὴν κορμάτι ἀγαμνὸ ! ! !

ΑΓΓΛΙΑ : Εἶνε ἀπὸ τὴν ἀνασυσταγιά, — ἡ λύσσα
του δὲν τ' ἀφίνει νὰ πιάσῃ κρέας.

ΓΑΛΛΙΑ : Ἄς τὸ γδύσωμεν στὸν θεόν σας νὰ δοῦμε ἂν
εἶνε σωστός τόπος Ἑλληνικός. (Τὸ ἐκδύουν) Αἱ ! τ' εἶνε
αὐτὰ δὲ Κυρ' Ἀγγλία ; τ' εἶναι αὐτὰ πῶχει στὸ κορμάτι
του καὶ στὸ λαιμὸ του ὁλόγυρα ;

ΑΓΓΛΙΑ : Μπά ! τίποτε τίποτε, εἶναι ὅπου κάποτε
θὰ τὸ παράσφιξα στὴν ἀγκάλῃ ἢ θὰ τὸ παραφίλησα, τ'
ἀγαπῶ τόσο τὸ διαλόπαϊδο ! ! !

ΡΩΣΣΙΑ : Ἐτσι καὶ γὰρ τοὺς Σκλάβους μου, ἀναθεμά-
τους !

ΑΥΣΤΡΙΑ : Ἐτσι καὶ γὰρ τοὺς λεγομένους Φιλελευθέ-
ρους, ποῦ ὁ διάολος νὰ τοὺς πάρῃ.

ΓΑΛΛΙΑ : Δὲν εἶναι παρὰ ἡ Ἀγγλία, ἡ Αὐστρία καὶ
ἡ Ρωσσία νὰ κάνουν τέτοια χαϊῖδια ! ! !

ΤΟΥΡΚΙΑ : Ἐγὼ κάνε τοὺς δικούς μου τοὺς ξεμπερ-
δεύω χωρὶς νὰ τοὺς ἀφίνω σημάδια : — ἱμπαλάρισμα
καὶ ἐμπρός ! ! !

ΡΩΣΣΙΑ : Νὰ σὲ πῶ Κυρ' Ἀγγλία, ὅτι ἄλλο τοῦ ἔ-
καμες εἶναι ἀδιάφορο, μὰ πέμου τοῦ ἀφῆσες τοῦλάχιστον
τὴν θρησκείαν ἀμόλυντον ;

ΑΓΓΛΙΑ : Ὡ ! ὅσο δι' αὐτὸ λίγρο ἐφρόντισα, ἐπρὸς
σπάθησα, νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, νὰ τὸ μωρῶσω εἰς τὴν
ιδιὴν μου, μὰ σὰν τὸ ἦρα ταγαροκέφαλο εἰς τὰ περὶ
θρησκείας τ' ἀφῆσα καὶ γὰρ εἰς τὴν πλάνην του. Πέτε μου
τώρα νὰ ζήτε Κυράδες μου, δὲν εἶναι τάχα τὸ σκασιμένο
ξένη χαρὰ ; Ἐτσι παστρικό ἔτσι σεραπετό ἔτσι λεγνού-
ταικο ἔτσι καλομαθημένο ; Ὅλα ἐμεῖς τὰ χρεωστέ, τὴν
ὑπαρξίν του, τὴν ἀνατροφὴν του τὴν ἐξυπνάδα του, καὶ
ὁμως ἀναθεμάτο, τώρα εἴκοσι χρόνους ἀρχίνατε νὰ μοῦ
χάνη τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν, δὲν θέλει πλέον νὰ μὲ
ἀναγνωρίσῃ οὔτε ὡς Κηδεμῶνα του, καὶ τὸ κάτω τῆς
γραφῆς, θέλει νὰ μὲ ἐγάλῃ καὶ ἀπὸ τὸ σπῆτι του ! ! !

ΡΩΣΣΙΑ ! Κνουτ, Κνουτ, Κνουτ ! ! !

ΑΥΣΤΡΙΑ : Φυλακὴ ἐξωρία φουρκα ! ! !

ΠΡΩΣΣΙΑ : Πόλεμον καὶ Στρατολογίαν ! ! !

ΤΟΥΡΚΙΑ : Ὡς εἶναι ἓνας ὁ Θεὸς καὶ Μωάμεθ ὁ Προ-
φήτης του, τὸ ἱμπαλάρισμα εἶνε ἡ μόνη του θεραπεία !

ΓΑΛΛΙΑ : Ἠσυχάζετε καὶ μὴ σκοτίζεσθε χωρὶς διά-
φορο ! Αὐτὸ ἄλλο τι δὲν εἶνε εἰμὴ ἀποτέλεσμα τῆς
Προόδου τῆς Ἐποχῆς, εἶνε ἡ δύναμις τῆς ἡλικίᾳς ἐξέως
ὅπου ὡς ἡ φυσικὴ σπρώχνει τὰ διάφορα μέλη μιᾶς καὶ
τῆς αὐτῆς ἐθνικότητος πρὸς τὴν ἐνωτικτά των. Ἐν ὅσῳ οἱ
Ἰταλοὶ . . .

ΑΥΣΤΡΙΑ : Θὰ μὲ ὑποχρεώτῃς ν' ἀποσυρθῶ !

ΓΑΛΛΙΑ : Ἐνὸσω οἱ Πολωνοὶ . . .

ΡΩΣΣΙΑ : Ἐσυνωμότησιν νὰ μὴν ἀσχηλῶμεν εἰς τὸ
ἀντικείμενον τοῦτο πρὶν τοῦ Συναγίστου.

ΓΑΛΛΙΑ : Ἐνὸσω οἱ Ἕλληες . . .

ΤΟΥΡΚΙΑ : Ἀρὰμ Κυρ' Ἀγγλία καὶ ἐγὰθῃκα . . .

ΑΓΓΛΙΑ : Τί ζῶον εἶται, ὁμιλεῖ διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ
ὄχι διὰ τοῦ Γραικού !

ΤΟΥΡΚΙΑ : Ά ! ναι, ἔχεις δίκαιον, ἐξέχασα τὸνομα τῶν ὑπηκόων μου .

ΓΑΛΛΙΑ : Λοιπὸν λέγω Κυράδες μου, ὅτι ἐνὸς τὰ σκόρπια μέλη τῶν διαφόρων ἐθνῶν εὐρίσκονται σκόρπια ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν κάθε τόσο τοιαῦτα πανηγύρια.

ΑΥΣΤΡΙΑ : Πανηγύρια ὅμως ὅπου κερδίζονται Νί-
τσους καὶ Σαβόαις.

ΓΑΛΛΙΑ : Ναι, ἀλλ' ὅπου σπαρίως ἐπιτυγχάνονται
Συνθήκαι τῆς Βιλλαφράγκας !...

ΑΓΓΑΙΑ : Ἀφήσατέ με νὰ σᾶς τελειώσω τὴν ὁμιλίαν μου κι' ἀμὰ τρώγεσθε ὅσον θέλετε. Ἡ Διὰβολόπαιδο λοιπὸν τοῦτο, τὸ πλέον ἀχάριστον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νὰ ἀπῆντησα εἰς ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς εὐεργετικῆς μου Πολιτικῆς, ἔφαγε τὰ θέμελα νὰ ὑπάγῃ στὴ Μητέρα του, ὅσα καὶ ἂν ἔκαμα διὰ νὰ τὸ ἀποτρέψω ἀπὸ μία τέτοια τρέλλα ἐστάθησαν μάταια, τέλος πάντων καὶ γὰρ τὸ ἐβάρυνθη καὶ εἶμαι τώρα πλέον ἀποφασισμένη νὰ τὸ ξεφορτωθῶ. Ὁ θεὸς ἡξυρεῖ ἂν λυπῶμαι, ἀλλὰ τί θὰ κάμω δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ τὸ ὑποφέρω, καλὰ αἱ ὕδρεις καὶ αἱ συκοφαντίαι ὅπου καθ' ἑκάστην ξερᾷ ἐναντίον μου, μὰ ποῖος θὰ τὸ πιστεύσῃ ὅτι ἐτοῦτο τὸ μπαίγνιο ἐτόλμησε μίαν ἡμέραν εἰς Κεφαλληνίαν ν' ἀσκήσῃ χερί νὰ μὲ ραπίσῃ ! : ... Θέλω λοιπὸν νὰ τὸ δώσω τῆς Ἑλλάδος καὶ ἅς χαλάσῃ ὁ Κόσμος. Νὰ σᾶς πῶ ὅμως τὴν ἀμαρτίαν μου, τ' ἀγαπῶ τόσο ὥστε θὰ ἀποφάσιζα κηλῆτερα νὰ τὸ σφάζω παρὰ νὰ τὸ βλέπω ζωντανὸ εἰς ξένας χεῖρας.

ΓΑΛΛΙΑ : Ἀπὸ τοῦτο φαίνεται ὅτι τ' ἀγαπᾷς ὡς Μητέρα !.

ΤΟΥΡΚΙΑ : Μὲ συγχωρεῖτε νὰ κάμω μίαν ἐρώτησιν ; Τὸ Ἐπτανῆσι τοῦτο τί ἀπεφασίσατε νᾶνε Ἑλληνόπουλο ἢ Γραικόπουλο ;

ΓΑΛΛΙΑ : Τί ἀνόητος ἐρώτησις εἶνε αὕτη ;

ΤΟΥΡΚΙΑ : Ξεύρετε διατὶ ἐρωτῶ, διότι ἂν τὸ ἀποφασίσετε Γραικόπουλο, τότε πρέπει νὰ τὸ δώσετε ἐμέ. Τάχα δὲν ἐσυμφωνήσαμεν ἀπὸ τόσον καιρὸν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ Μητέρα τῶν Γραικῶν ; Ἐπομένως ἂν τὸ λάβω ἐγὼ εἰς τὰς χεῖρας μου δὲν θὰ εἶνε σὰν νὰ τὸ ἔχετε ὅλαι σας ;

ΑΓΓΑΙΑ : Τὸ ἐστοχάσθηκα καὶ ἐγὼ ἀλλὰ δὲν συμφέρει.

ΑΥΣΤΡΙΑ : Τὸ Ἐπτανῆσι ἦτον κτῆμα τῆς Βενετίας, ἢ Βενετία εἶνε κτῆμα μου, λοιπὸν τὸ Ἐπτανῆσι ἂν θᾶνε κανενὸς κτῆμα, θὰ εἶνε ἐμὲ καὶ ὄχι ἄλλου.

ΓΑΛΛΙΑ : Μὲ τὸν αὐτὸν συλλογισμόν κάμνεις κτῆμα σου καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν ;

ΤΟΥΡΚΙΑ : Τὸ Σταμπουλ ! ; Ἀμὰμ Κυρ' Ἀγγλία καὶ ἐγώ !...

ΑΓΓΑΙΑ : Ἠσυχάσετε, ἡσυχάσετε, δὲν πρόκειται νὰ κατακτήσωμεν, ἀλλ' ἀναποδόσωμεν... Ἄς ἀποδόσωμεν ὅμως εἰς τρόπον ὅπου τὸ ἀποδιδόμενον νὰ μὴν ἀξίῃ πλέον ὅσον ἤξιζε. Πέμψου λοιπὸν ἐσὺ Αὐστρία τὴν γνώμην σου.

ΑΥΣΤΡΙΑ : Θέλεις τὸ Ἐπτανῆσι τοῦτο ἀποδιδόμενον νὰ μὴν ἀξίῃ πλέον τίποτε, νὰ μὴν αὐξάνῃ ἢ καὶ ἂν αὐξήσῃ νᾶνε πάντοτε παιδάριον χωρὶς γένεια, χωρὶς

τόλμη, χωρὶς ψυχὴ καὶ μὲ φωνὴ ἀδύνατον καὶ ἀμπί-
βολον ;

ΑΓΓΑΙΑ : Ναι, ναί. Διότι ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι τὸ Διαβολόπαιδο τοῦτο θὰ μὲ βλάψῃ μίαν ἡμέραν.

ΤΟΥΡΚΙΑ : Ἀμὰμ Κυράδες μου, ἐνθυμηθῆτε πῶς τὰ Κάστρα του τάχω στὸ στοχάχι μου !

ΑΥΣΤΡΙΑ : Ἐκείνο πῶλεγα καὶ γὰρ, κρήμνησέ του τὰ Φρούρια, κήρυξε τὸ Οὐδέτερον καὶ τοιουτοτρόπως τὸ κάμνεις εὐνοῦχον καὶ ἡσυχάζεις.

ΤΟΥΡΚΙΑ : Καὶ τότε ἡ Γραικόπουλο τὸ πῆτε ἡ Ἑλ-
ληνόπουλο ἀνῆκει δικαιοματικῶς ἡ ἐμὲ ἢ τοῦ Πάπα.

ΓΑΛΛΙΑ : Διατὶ Κυρὰ Τουρκία ;

ΤΟΥΡΚΙΑ : Διότι ἐγὼ καὶ ὁ Πάπας εἴμεθα οἱ μόνοι Φυσικοὶ Κτήτορες τῶν εὐνοῦχων.

ΑΓΓΑΙΑ : Σιώπα ὅταν ὁμιλοῦμεν ἡμεῖς. Λοιπὸν εἴ-
μεθα σύμφωνοι καὶ ἤμποροῦμεν νὰ καταστρώσωμεν καὶ τὴν Συνθήκην.

ΓΑΛΛΙΑ : Ἔστω, πλὴν φοβοῦμαι ὅτι ὀλίγον θὰ διαρ-
χέσῃ.

ΑΥΣΤΡΙΑ : Ἄς γίνῃ καὶ θᾶνε ἰδική μας ἡ φροντίς νὰ
τὴν διατηρήσωμεν.

(Ἐπομένως ἡ Κυρ' Ἀγγλία ἀνεγίνωσκε τὴν ἀκα-
ταρόμαστον ταύτην Συνθήκην.)

Συνθήκη Οὐδετερώσεως καὶ Καταστροφῆς τῆς
Ἐπτανήσου συνομολογηθεῖσα μεταξὺ τῶν πέντε
μεγάλων τῆς Εὐρώπης δυνάμεων.

Ἀριθ. 1. Ἡ Βασίλισσα τῆς μεγάλης Βρεττανίας καὶ
Ἰρλανδίας ἀπαλλάτεται τῆς Προστασίας ἐπὶ τῆς ἀνησύ-
χου καὶ ἀγνώμονος Ἐπτανήσου, ἥπερ διὰ τῆς ἀπὸ 15
Νοεμβρίου 1815 Συνθήκης ἀνεδέξατο.

Ἀριθ. 2. Ἡ Ἐπτανήσος, πρὸς τὸ καλὸν καὶ συμφέρον
της, καὶ ἵνα μακρὸν καὶ ἀνερέθιστον βίον διαγάγῃ, εὐ-
νουχίζεται παρὰ τῶν Εὐεργετιδῶν αὐτῆς Δυνάμεων.

Ἀριθ. 3. Πρὸς ἐξοικονόμησιν τοῦ δημοσίου πλούτου
τῆς Ἑλλάδος, πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλων καὶ πλει-
οτέραν ἐξασφάλησιν, εὐμερίαν καὶ πρόοδον τῆς Ἑλλη-
νικῆς χώρας, καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς προνοητικῆς Αὐστρίας
καὶ κατ' αἴτησιν τῆς Φιλέλληνος Τουρκίας, τὰ ὀχυρώ-
ματα τῆν Κερκύρας καταδαρίζονται, πρὶν τῆς ἀναχωρή-
σεως τῶν Ἀγγλικῶν στρατευμάτων.

Ἀριθ. 4. Πανθ' ὅσα παρὰ τῆς Εὐεργετιδος Ἀγγλίας
συνομολογήθησαν ἐν ὀνόματι τῆς Ἐπτανήσου θέλουν ἰ-
σχύει ὡς ὑποχρεωτικὰ καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀριθ. 5. Μολονότι εὐνουχισμένοι καὶ περιτετμημέ-
ροι οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπτανήσου δύνανται ν' ἀκολουθῶσι
τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, εἴθαι νὰ ὦσι καὶ πρὸς
τοὺς ἀλλοδόξους ἀνεξίσθητοι.

Ἀριθ. 6. Ἄν ἡ παρούσα Συνθήκη δὲν ἐθάσῃ νὰ ἀπελ-
πίσῃ καὶ Ἑλλάδα καὶ Ἐπτανῆσον ὡς πρὸς τὴν ἑνωσιν,
καὶ ἄλλη χειροτέρα ταύτης θέλει συνομολογηθῇ μεταξὺ
τῶν τριῶν Προστατιδῶν Δυνάμεων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς
Κυβερνήσεως, πρὸς κανονισμόν τῶν διατάξεων, ἃς θὰ κα-
θιστᾷ ἀναγκαίας ἢ μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἑνωσεως τῶν Ἰο-
νίων Νήσων.

Ἀριθ. 7. Ἡ ἐν τῷ προλαβόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένη

Συνθήκη θέλει κοινοποιηθῇ καὶ εἰς τὴν Πρωσσίαν καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν ἵνα μαρτύρια ἐπὶ μαρτυρίων προσθέσῃ.

Ἀριθ. 8. Μόλις κυρουμένη ἡ παρούσα Συνθήκη πύξει αὐτοδικαίως ἡ τῶν 1815, ὡς κατωτέρας διπλωματικῆς ἀξίως καὶ ἐγκληματικῆς ἐφευρέσεως.

Κόμης ΑΠΟΝΥ, — Δουξ τοῦ ΚΑΔΙΡ, — Κόμης ΡΩΣΣΕΛ, — Βασιλὼν ΒΕΡΝΣΤΟΡΦ, — Βασιλὼν ΒΡΟΥΝΩΦ.

ΕΝΩΣΟΦΟΒΙΚΑ.

Με τὴν εἶδησι ὅπως θὰ καταδαφισθὺν τὰ Κάστρα, με τὴν εἶδησι πῶς δὲ θενάμαστε οὔτε σερικοὶ οὔτε θηλυκοὶ — με τὴν εἶδησι ὅπως θὰ μᾶς ἐννουχίσουν γιὰ νὰ φυλάμε ἀσφαλῶς τὸ Χαρέμι τῶν ὠραιότητων τῆς Ἀνατολῆς, οἱ Ἐνωσιφόβοι μᾶς ἐπήρανε, ἄερα ἐπειδὴ στοχάζονται πῶς ὅλα τούτα ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ *τερτίλια* τῆς Ἀγγλίας γιὰ νὰ μείνῃ σὴν Ἐφτάνησο! — Ἄκοὺς κεφάλια; Ἢ γιὰ νὰ μᾶς ἀναγκάσουν κ' ἐμᾶς καὶ τὴν Ἑλλάδα νὰ ποῦμε παρὰ τέτοια ἔννοιαν κάλλιο αἰωνίως ἀπουκάτου σὴν Ἀγγλία, ἄκοὺς καρδιάς! . . .

Με τέτοιαις ἰδίαις στὸ κεφάλι καὶ τέτοια αἰσθήματα στὴν καρδιά, ἰδοὺ καὶ τί λόγια ἔχουνε στὸ στόμα :

Τὸ Τροπάρι τῶν Ἐνωσιφóbων

Ἦχος πλαγίας Διηρόνας.

ΕΝΩΣΟΦΟΒΟΙ.

Ἐπιστέψετε βουβάλια. πῶς ἡ ἔννοια θὰ γένῃ. Πῶς ἡ Ἀγγλία θὰ μᾶς ἀφήσῃ, πῶς θὲ νὰν ἔχαριστημένη τὰ Ἐφτάνησα κ' ἡ Ἑλλάδα νὰ σμιχθῶν εἰς ἓνα Κράτος Δυνατὸ κ' ὀχυρωμένο νᾶχῃ μῆκος νᾶχῃ πλάτος!; . . . Ἐπιστέψτε Γιουγλεντάδες ὅπως ἤθελε μᾶς θάλει Καὶ τὰ ὄπλα εἰς τὸ χέρι γιὰ νὰ γένουμε μεγάλοι!; . . . Πῶς τὰ Κάστρα τῆς Κερκύρας ποῦ τὴν Ἠπειρο κυττᾶνε ἤθελε ἐμᾶς τ' ἀφήσουν ὅποιοι Τούρκους ἀγαπάνε; Νὰ τί ἔννοιαν μᾶς δίνει ἡ μεγάλη Ἀλβιόνη Πίστε τώρα πῶς δὲν εἶναι γιὰ τὰ μάτια χρυσὴ σκόνι. Τέτοια ἐλευθερία τί ἀξίζει γιὰ τὴν μαύρη τούτη Χώρα; Παρὰ ἔτσι ἐνωμένη κάλλιο ὅπως εἶναι τώρα! . . . Λοιπὸν ὅλοι μᾶς ἀδέλφια ἄς φωνάζουμε με βία «Κάτου ἡ ἔννοια γιὰ πάντα ζήτω ζήτω ἡ Προστασία!» Τέτοια εἶναι τὸ τροπάρι ὅπου ψάλλουν νύχτα-μέρα Οἱ Ἐνωσιφόβοι τοῦ Τόπου, μὰ γνωρίζεται ἀπὸ πέρα Ὁ Σκοπὸς τῆς ψαλμωδίας καὶ οἱ φόβοι κ' ἡ ὑποψία ὅπου ἔχουν γιὰ τὸν Τόπο τέτοιοι Ψευδο-Ἰσρεμῖαις. Κι' ὁ Λαὸς ὅπου γνωρίζει τοὺς Γαλιότους μᾶς ἐκείνους Νὰ κοντάκι π' ἀντιψάλλει στοὺς ψευδεῖς ἐκείνους θρήνους:

Κοντάκι τοῦ Λαοῦ

Ἦχος — α Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψιν! »

Μὰ τὴν προυλησιὰ τῆς Πάργας, μὰ τὴν Ἄγρια Ἑλένη, Δῶρα καὶ εὐεργεσίας ἡ Πατρίς μας ἡ καυμένη Δὲν ἐπρόσμενε ποτὲ τῆς ὁχτὴς φίλης σας, Ἀγγλία Τὴν ἐδίδαξε ἡ πείρα κ' ἡ καλὴ τῆς Προστασία! . . . Μὰ ἔλπιζε πῶς τὸ Συμφέρον, ὁ Θεὸς τῆς Ἀλβιόνος, Θὰ τὴν ἐσπρωχνε νὰ κάμῃ ὅ,τι ὠρίμασεν ὁ Χρόνος. Ἐλπίζε πῶς ἡ ἐλπίδα ποῦχε στὴν Ἀνατολὴ Θὰ τὴν ἔκανε μπαρμποῦτα νὰ φορέσῃ Ἑλληνική . . . Πλὴν τὸ βλέπουμε ἡ ἀπάτη μας ἐστάθηκε μεγάλη Καὶ ἐσεῖς τὰ προμαντέψτε ποῦστε ἄνθρωποι με κεφάλι Ὅπως ἔλθει ὁμως τὸ πρᾶγμα, ἡ με Κάστρα ἡ χωρὶς Κάστρα, Θέλουμε οἱ Ἀγγλοισας νὰ φύγουν, νὰ χαροῦμε ὀλίγη πᾶσσα! Καὶ Οὐδέτεροισαν θέλουν μένουμὲ κι' Ἀγοπλιμενοί, Παρὰ σ' ἄγλους ἀπουκάτου, κάλλιο μᾶς ΕΥΝΟΥΧΙΣΜΕ- [ΝΟΙ! .

Ἡ ΚΑΜΠΑΝΕΣ!

Μεταχειρίζονται κάθε πρᾶγμα κατὰ τὸν σκοπόντου. Μεταχειρίζονται κάθε πρᾶγμα με μέτρο καὶ μ' εὐ-συνειδησία· μὴ σὰν ἄγριος· μὴ σὰν ἀσυνειδητος.

Ἡ καμπάνες ἐβαλθήκανε στὰ καμπαναριά γιὰ νὰ κρίζουνε τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἐκκλησία. Δὲν ἐβαλθήκανε γιὰ νὰν τοὺς βασανίζουνε με τὴν κατάχρηση τοῦ σημάματος.

Ἀθρώποι τοῦ δεκάτου-ενάτου αἰῶνος, ἂν ἄνθρωποι τοῦ 19ου αἰῶνος σεῖς εἰσθε, ἐνθυμηθεῖτε πῶς ἡ καμπάνες δὲν εἶναι κανὲν ἀπὸ 'κεῖνα τὰ ὄργανα ποῦ εὐφραίνουν τὴν ἀχοήμας.

Ἐπιθυμῶ τούτην τὴν φορὰ νὰ διευθυνθῶ εἰς τοὺς λαϊκοὺς, ὅχι στοὺς παπάδες, ἐπειδὴ γνωρίζω πῶς οἱ παπάδες δὲν φταίνε — α Ἄν δὲν ἀρχίσωμε νὰ σηκίωμε δε-α καπέντε 'μέρες προτῆτερα, ἐκείνος πῶχει τὸ πανηγύρι α τοῦ κακοφαίνεται, καὶ τοῦ χρόνου πᾶσι ἄλλοι τοὺς α ἄρτουςτου. »

Ἰδοὺ ἓνα δίκχο ποῦ μᾶς κλεῖ τὸ στόμα, ἐμπρὸς σ' ἀνθρώπους ὅπου, μὴν ἔχοντες μισθὸν ἀπὸ τὴν κοινωνίαν δὲν εἶναι ἀνεξάρτητοι, ἀλλ' ἡ ζωῆτους κρέμεται ὅπως δι'-όλου ἀπὸ τὰ ἔχταχτα τούτα γιὰ νὰ ψωμοζῶν.

Οἱ λαϊκοὶ λοιπὸν ὅπου πανηγυρίζουνε τ' ὀνομάτους, καὶ τὸ σημαίνουνε δεκαπέντε 'μέρες, γιὰ νὰναι καλὰ καὶ τοῦ χρόνου, ἔχουνε βέβαια μιὰ μεγάλη δόξα, μεγάλη τιμὴ, μεγάλη ἀγαλίαση, ν' ἀκοῦνε γιὰ δεκαπέντε 'μέρες ὀλόκληρες νὰ σημαίνεται τ' ὀνομάτους. Μὰ, ἐσκεφθή-καν' ποτὲ τὴ στενοχωρία εἰς τὴν ὅποια βάνουνε τοὺς γειτῶνους τοὺς γιὰ τὴν ἡμέραν; α Ποῖος ἔχει εἶδὲν πανηγύρι; α Ὁ Σὺρ . . . (τάδες). α Καὶ κάνει ἄρτους ὁ Σὺρ (τάδες); α Καὶ σπερνά καὶ ἄρτους!

α. Αι, γέμου, ο Σὸρ τάδες εἶναι πλούσιος !... Καί
 α κάνει καὶ γύμα ο Σὸρ (τάδες) ;
 α Τὸ λὲς κηλές ! ; Γεῖαι τοῦ παπάδες, τοῦ ψαρ-
 α τάδες, τοῦ γαστάρδου; ὅλους . . . κάθε χρόνο . . .
 α μόνε ! . . .

Καλότυχοι, ἐσεῖς οἱ πανηγυριότες ! Καλότυχοι, ποῦ
 γιὰ δεκαπέντε ὁλόκληρες ἡμέρες λαβαίνετε κάθε χρόνο
 τόσο τιμὴ, τόσο δόξα ! . . . καὶ μόνον ἤθελα νὰ γνω-
 ρίζετε πῶς ὁ ἄνωθεν διάλογος εἶν' ἐκεῖνος ποῦ γένεται
 στὸ δρόμο, ἀπὸ χαμάλιδες . . . μὰ θέλετε ν' ἀκούσετε
 καὶ τὸν ἄλλο διάλογο ποῦ γένετε σὲ σπήτια νοικοκυ-
 ρίωνε ;

α Κάποιος γαῖδαρος θὲ νάχη τὸ πανηγύριτου, γιατί
 α ἡ κομπάνες μᾶς ἐπεθάνανε.

α Νοῖσκε, εἶναι ὁ (τάδες) πῶχει τὸ πανηγύριτου.

α Μὰ δὲν ἐμπόρηε ὁ χριστιανὸς νὰ κάμη τὸ πανηγύ-
 α ριτου, χωρὶς νὰ μᾶς ἀσυχόση τὴν ἡσυχίαν μας ;

α Δὲν ἐμπόρηε. ὁ Σὸρ (τάδες), τὴν ἡμέρα τοῦ πανη-
 α γυριοῦ θὰ φάη φαγιά πολλὰ φαγιά ποῦ θὰν τοῦ στι-
 α χίσουνε κάμποσο . . . δὲ θέλει νὰν τὰ φάη ἔτσι στὰ
 α βουβάδια. Τότες ποῦ θὰν τὰ τρώη, θὰ λὲη μὲ τὸ νοῦ-
 α του — ἐτοῦτα εἶναι δὲ φαντά γιὰ τὰ ὅποια ἐση-
 α μαίναρε ἡ καμπάνες δεκαπέντε μέρες προητέρα !
 καὶ θὰν τοῦ φαίνονται νοστιμότερα. Ἐπειτα κηλές μὲ
 τὸ σήμαμα ἐκεῖνο θ' ἀκουστῇ τ' ὀνομάτου . . .

α Κακὸ χρόνον ν' ὀχη 'κεῖνος κ' ἐδαῦτο.

Ἰδοὺ οἱ δύο διαφορετικοὶ τρόποι κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ
 ἄνθρωποι δέχονται τὸ σήμαμα τοῦ πανηγυριώτη. Ἀς
 πύμε τώρα καὶ περαιτέρω.

Οἱ γαιτῶνοι, βαρεμένοι στὸ βάσανο τοῦ σημάματος,
 προστρέχουνε στὴν Ἀστυνομία, προστρέχουνε στοῦ Δε-
 σπότη — ἡ Ἀστυνομία δὲν ἔμπορεῖ νὰ μᾶς κάμη τί
 ποτε ! ! ! ὁ δεσπότης δὲν ἔμπορεῖ νὰ μᾶς κάμη τί-
 ποτε ! ! ! Τὰ ἴδια δίκχη ποῦ δίνει ἡ Ἀστυνομία δίνει
 καὶ ὁ Δεσπότης — α Αἶχ . . . ἐδῶ βλέπεις εἶναι
 θρησκεία . . . τί μ'ποροῦμε νὰ κάμωμε; ὁ ὄχλος ἐξαγρι-
 ὤνεται . . .

Ἀς πασχίσωμε λοιπὸν νὰ ἔξηγῶμε 1ον τί θὰ πῇ
 ποῦ τὸ σήμαμα εἶναι θρησκεία 2ον τί θὰ πῇ ποῦ ἡ πο-
 λιτικὴ ἀρχὴ καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ, τόσο ἡ μία
 σὰν καὶ ἡ ἄλλη φοβούνται νὰ πάρουνε μέρος στὰ θρη-
 σκευτικά, μὴν παροξύνουν τὸν ὄχλο.

Ἄν οἱ νοήμονες κάμουν τὸν κόπο νὰ ἐρευνήσουνε, τὰ
 δύο τοῦτα ζητήματα, θέλει εὑρουνε ἀνταποκρινόμενα εἰς
 αὐτὰ δύο γεγονότα φρικώδη καὶ τὰ δύο γιὰ τὴν κακουρ-
 γικίτους βαρύτητα — Ἰδοὺ τὰ σημειόουνε μῶλις εἰς
 τὴν μελέτην τῶν ἀναγνωστών μας.

Ἡ ἀνώτερη τάξις τῆς κόνωνίας, τῆς ἀνατολῆς ἴσως
 ἔλας, δὲ θέλουνε πλέον θρησκεία ! . . . καὶ εἶναι
 ὡς ἀπὸ κηλὸς ποῦ τὴν ἀπαρτήσανε εἰς τὸν ὄχλο.
 Ἡ θρησκεία τώρα πλέον εἶναι πρᾶγμα τοῦ ὄχλου ἡ ἀ-
 νώτερη τάξις τὸ αἰσθάνεται, καὶ ἀκολούθως συστέλεται
 νὰ ἐμπῇ σὲ πρᾶγμα ξένο, . . . ἀρκομένη μόνον εἰς
 τίς ὑφέσεις ὅπου οἱ ἐκκλησιαστικοὶ βαλμοὶ καὶ ἡ θρη-
 σκευτικὴ δεισιδαιμονίης ἔμπορὸν νὰν τοὺς δώσουνε ! . .
 ὅτι δὲ τὸ σήμαμα εἶναι θρησκεία, ἡ μέρος θρησκείας,
 τοῦτο εὐχολὰ ἐννοεῖται, ἐπειδὴ μιὰ φορὰ ἡ θρησκεία σὰ

χέρια τοῦ ὄχλου, ἐπόμενον ἦτον νὰ χάσῃ κάθε τί πνευ-
 ματικὸν, καὶ νὰ καταντήσῃ νὰ μὴν ᾔναι ἄλλο παρὰ ση-
 μάματα, σπερνὰ, ἄρτους, πανηγύρια, καὶ πάει λέοντες.

Ἰδοὺ ἡ κατάστασις τῶν θρησκευτικῶν μας ! Ποῦ θὰ
 πάη νὰ τελειώσῃ μιὰ τέτοια κατάστασις.

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

UN LOTTO DIABOLICO.

GIULIETTA E ROMEO — RIGOLETTO.

Invitiamo voi tutti, o virtuosissimi membri della
 nostra Compagnia Bucefalica, ad assistere ad un giuo-
 co tutto nuovo e di nostra invenzione; il Diavo-
 letto desideroso sempre d'unir l'utile al dilette-
 vole, invece d'annoiarvi con una lunga filastrocca
 dei vostri rispettivi meriti e demeriti, che la sareb-
 be una vera litania dei Santi, si presenta a voi con
 un' Urna, diabolica già s'intende, entro la quale
 su vigliettini separati e numerati sta scritto tut-
 to quel bene e tutto quel male che si può dire
 sul vostro conto approposito della Giulietta
 e del Rigoletto. Attenti dunque, se vi piace!
 noi cacciamo mano nell' Urnaccia e ciò che n' esce
 ve lo regaliamo, e siccome l'estrazione dipende
 affatto dal capriccio della Sorte, voi non ci dovrete
 nulla nè per il bene nè per il male che guadagne-
 rete al nostro Lotto. I meno fortunati si confortino
 col proverbio = Chi è fortunato in amor non giuo-
 chi a carte = Notisi che i viglietti son scritti in
 versi fatti a caso, e che i numeri che stanno in testa
 d'ogni viglietto indicano l'ordine progressivo dei
 meriti o demeriti d'ogni Personaggio; Avvertasi
 pure che per ogni Virtuoso non si pubblica che un
 solo viglietto, il primo che n' esce, i susseguenti si
 tacciano :

Prima Estrazione.

Signora GIORDANO Prima Donna

Assoluta No. 35. — Rigoletto.

Lady Macbeth dov'è, quella Virago
 Che con voce tonante a straggi fiotta,
 Che brandisce il pugnol come fosse ago ?
 In fragil fionda di amor la convertita ! .
 Incesso e modi e voce e sguardo e immago
 Tutto cangiasti, e alfin ringiovanita

Della Gilda il dolor sospiri e canti
Con arte tal che intenerisci e incanti!.

Seconda Estrazione.

Signorina TARTUFFERI Prima Donna
No. 22. — Giulietta.

No, più graziosa di Romeo l' amante
Certo non fu, ma nè sensibil tanto,
E vantare ben può cuor di diamante
Chi non si muove al flebile tuo canto;
Sorpasasti Giulietta e molto avanti,
Mentre ardi tu d' amor nel fuoco santo,
Non per bell' Uom di sesso mascolino
Ma per un gretto Eunuco femminino!.

Terza Estrazione.

Sig.r ACCONCI Primo Tenore Assoluto
No. 31. — Rigoletto.

Cantar ben sai su tutti i tuoni il Duca,
Sai dare l' espression dove va data,
Sai far che la tua voce ben riluca
Nel Duo, nella Canzon nella Ballata;
Se vuoi però che la tua azion traduca
Più fedelmente tal natura ingrata,
Sii un po' più effeminato e libertino
E la tua parte riuscirà appuntino.

Quarta Estrazione.

Sig.r VENDEMMIA Baritono
No. 43. — Rigoletto.

Nobiliti un po' troppo il reo Buffone,
Lo invecchi e sformi e scianchi forse troppo;
Ma rendi a meraviglia l' espressione
Degli affetti d' un padre, e senza intoppo,
Monti su quel Spartito a cavalcione,
E a briglia sciolta andando e a gran galoppo,
Raggiungi li per li, senza contese
Il Papà dei Buffoni il gran VARESE!.

Quinta Estrazione.

Sig.r CISELLA Basso Profondo
No. 40. — Rigoletto.

Hai fatto qualche cosa di due parti
Che sembrano due parti inconcludenti;

Bravo tre volte bravo! puoi vantarti
D' unir in te nature differenti;
Col Monteron tu sai medesimarti,
Nell' Assassino poi sai far portenti;
Ma il portento maggior d' ogni portento
E il trasportar tal Gilda a senza stento!..

Sesta Estrazione,

Signorina CISELLA Contralto
No. 20. — Rigoletto.

Se per tutti cantossi è giusto poi
Che s' abbia da cantar anco per voi!
Bella figlia dell' amore,
Perche temi del Tenore?
Pensa che la Maddalena
Era facile ed amena;
Se tu fai la sostenuta
L' illusione va perduta!
Sii Lugrezia, ma in iscena
Fa un po' più da Maddalena!

Settima Estrazione.

Signora CISELLA Seconda Donna
No. 89. — Rigoletto.

Brava, brava la Giovanna
Che i Papà raggira e inganna!
Oh che tattica oh che arte!
Come ben fai la tua parte!.

Ottava Estrazione.

Signora N. N. Terza Donna
No. 21. — Rigoletto.

La Contessa di Ceprano,
Che al bel Duca dà la maa
Illusion non è, è la stessa
L' Angellina è più che dessa!...

Dopo l' estrazione dei nostri Numeri che buoni
o cattivi devono attribuirsi alla buona o cattiva
sorte dei giuocatori, giacchè l' Urna conteneva dei
molto migliori e dei molto peggiori, passeremo ad
altro, complicheremo, verbi grazia, il Sig.r G. Re-
ginis Scenografo della Campagna, poichè, a di-
re il vero, nella Giulietta egli è uno dei per-
sonaggi che più si distinsero.

Ritornando poi al Rigoletto sentiamo il vento immitato sul cantino dei violini!! Impazzimento inutile! bastava apprir un finestrino da Greco-Levante e così avremmo avuto, non un vento meschino ed di convenzione, ma un vento bello e buono!. Perchè dare alla Tromba l'accompagnò dell'aria « miei Signori. » che spesso neppur s' eseguisce? non sarebbe stato meglio d' assassinar il Verdi ed il Baritono a suon di Tam-turo o di Contrabasso? La Tempesta (Libera nos domine!) continua a muggire ed a fremere tempestosa e disonante!. Speriamo che col ristabilirsi del tempo il cielo pure dell' Orchestra si rasserenerà, il Dilluvio dei Macchinisti cesserà e vedrem finalmente, comparire sul suo orizzonte l' Iride tanto sospirata dell' Armonia!.

Serva questa Pastorale,
Teatrale Universale
Contro Dotti ed Asini;
Tanto e in fine cari figli,
Con i nostri santi artigli
Vobis benedicimus.

ΦΕΡΑΙΝ—ΜΙΤΑΝ.

Ὁμολογοῦμεν χάριτας πρὸς ὅσους τῶν Συναδέλφων μας γενναῖοι τὴν κραταιὰν των μετὰ τῆς ἀδυνατοῦ φωνῆς μας ἤνωσαν κατὰ τοῦ καθ' ἡμῶν ἀποπειραθέντος θρασυδείλου τολμήματος, εὐχαριστοῦμεν δὲ ἐν ὀνόματι τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Τύπου καὶ μετ' ἐξιδιασμένης σπεύσεως τὸ Φῶς καὶ τὴν Εὐνομίαν τῶν Ἀθηνῶν τὸν Ἰππότην καὶ τὴν Σάλλπιγγα Ἑρμοπολέως· τὴν Εὐθρεγερσίαν Κερκύρας καὶ τὸν Σαταράν καὶ 10 Ὁκτωμβρίου Ζακύνθου ἃς ἦνε δὲ βέβαιοι οἱ ἀξιοτίμοι οὗτοι Συναδέλφοί μας ὅτι θέλομεν εἶσθαι κατὰ πᾶσαν περίστασιν ἔτοιμοι νὰ τοῖς ἀποδώσωμεν τὰ ἴσα.

* * Ἡ Βουλὴ μας, γενομένη, ὡς ὄφειλε, τὸ ἐπισημότερον ὄργανον τῆς Κοινῆς ἀποδοκιμασίας καὶ διακαρδίου λύτης τὴν ὁποίαν τὸ ἀπαίσιον τῆς ἀκατονομάστου Συνέλευσης ἄκουσμα εἰς τὸ Πανιώνιον ἐνεποίησεν, ἀπέστειλεν ἑκτακτον ἀπεσταλμένον τῆς τὸν Δ.ρα Δ. Μηλιαρέσην Ἀντιπρόεδρον τῆς με προσφώνημα πρὸς τὸν Σεβαστὸν Ἡμῶν Βασιλέα. Ἡ ἔντονος διαμαρτύρησις εἶνε τὸ μόνον ὄπλον τὸ ὁποῖον ὁ ἀδύνατος κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ κατέχει, εἶνε ὅθεν δίκαιον τὸ ὄπλον τοῦτο νὰ τιμῆται πολυτρόπως παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς ἐνέργειαν. Πληροφοροῦμεθα ὅτι τὸ ἐν λόγῳ προσφώνημα προτυπεγράφετο ὑφ' ὧν τῶν Ἐπαρχῶν καὶ Ἐγγυρίων Συμβούλων τοῦ Κράτους μας, μετὰ τὴν μόνην καὶ λυπηρὰν ἐξαίρεσιν τοῦ ἡμετέρου Ἐπαρχοῦ Δ.ρος Κωνσταντίνου Ἰγγλέση, ποῖον τὸ αἶτιον

τῆς παραδόξου ταύτης ἀνασκοπῆς; ἢ ὁ Ἐπαρχὸς μας ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα πολλῶν Πουλιτῶν ἐπὶ κεφαλῆς των ὁποίων ἐτίθη ὁ Κύριος Λομπάρδος; Ἐπανερχόμεθα.

* * Εἰς ἰδιαιτέρας ἐξ Ἀγγλίας ἀλληλογραφίας πληροφοροῦμεθα ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν κατευθυνόμενον εἰς Κέρκυραν ὁλόκληρον τάγμα Μηχανικοῦ μετ' ἑκατὸν Σχιπανίων ἵνα ἀρχίσῃ τὸ Βανδαλικὸν τῆς καταδράστως ἔργον, ἐν τούτοις ὅλοι οἱ Μηχανικοὶ τῶν ἐν τοῖς διαφόροις νήσοις Φρουρῶν προσκαλοῦνται εἰς Κέρκυραν, ὁ δὲ Φρούραρχος Κεφαλληνίας διατάχθη παρὰ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ Σταρτάρχου νὰ μὴ δώσῃ εἰς κανένα ἀξιωματικὸν ἀδειαν ἀπουσίας ἐπειδὴ ὅσον οὕτω τὸ Τάγμα του ἐμελλε νὰ διαταχθῇ ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἰρλανδίαν.

* * Μᾶς γράφουσιν ἐκ Κερκύρας ὅτι ἡ διακέρδιος πλῆξις ἡ κατέχουσα ἅπαντα τὸν μαγάρυμον ἐκείνον Λαὸν, μυριοτρόπως ἐκδηλουμένη, δὲν φεῖδεται οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ὥραιου φύλου· Αἱ Κυρίαι Κερκύρας ὡς αἱ τῆς Βενετίας ἐνεδύθησαν τὴν μελάγροον ἐσθῆτα τοῦ Πένθους, καὶ ὅσον οὕτω εἰς τὰ δάκρυα τῆς Βασιλείσσης τῆς Ἀδρίας ἐνώνονται καὶ ἐκεῖνα τῆς καταστραφθισομένης Πλειάδος τοῦ Ἰονίου πελάγους! Συνιστῶμεν εἰς τὰς ἡμετέρας τὸ πατριωτικὸν παράδειγμα τῶν Κερκυραίων Κυριῶν...

* * Ἠκούσαμεν κάπου τὸν ἐπόμενον διάλογον, τὸν ὁποῖον, ὡς λίαν χαρακτηριστικόν, ἀντιγράφομεν:

— Πῶς σοὺ φαίνεται, φίλε μου, τέτοια ἔνωσι ὁποῦ μᾶς καταστρέφει καὶ μᾶς χαλάει τὰ Κάστρα μας;

— Τὴν εὐρίσκω λαμπρότερη ἀπὸ λαμπρῆ καὶ ὡς τὴν μόνην τὴν ὁποίαν ἡ Ἀγγλία ἠδύνατο νὰ μᾶς δώσῃ.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Ἐξηγοῦμαι: Ὅντες ὁ Διάολος θὰ ἔβγῃ μέσα ἀπὸ κανέναν ἄνθρωπον, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁποῦ βγαίνει δὲν κάνει πάντα καμμία ζημίαν;

— Ἔτσι λένε.

— Λοιπὸν ἂν γιὰ νάβγῃ ὁ Διάολος ἀπὸ ἑνα καὶ μοναχὸ σῶμα τσακίνει ἑνα ἢ δύο τζάμια, ὄντες θάβγῃ ἀπὸ 25000 Λαὸ, ἀπὸ μίαν ὁλόκληρον Ἑπτανήσο, εἶναι τὰχα παράδοξον ἂν γκρεμίσῃ Κάστρα; Ἄς χαϊρόμαστε λοιπὸν γιὰ τὴν ξεδαιμονιζομάστε, καὶ ἃς ἀφήσουμε τοὺς ξεψυχομένους νὰ προτιμᾶνε νάμαστε πάντα δαιμονισμένοι παρὰ νὰ ὑποφέρουμε μία τέτοια ἀναγκαίαν ζημίαν.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

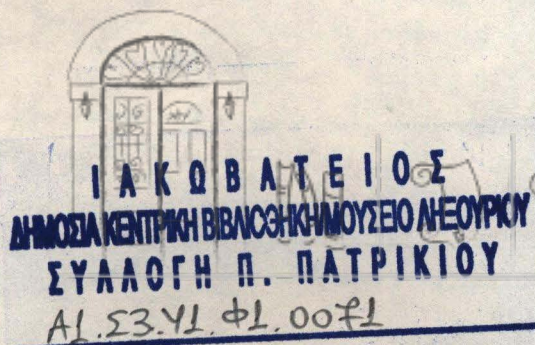
Τῆς Ἀυστρίας καὶ Τουρκίας εἰμαι ἄσπονδος ἐχθρὸς,
Κ' ἑνα γραῖμμα μου ἂν κόψῃς μ' ἔχει εὐθὺς ὁ Οὐρανὸς
Πλὴν θὰ δείχῃ μὲν ἡμέραν σὶν ἑθρῶν τὴν Ἱστορίαν
Τί ἔχρη ἀφίρει ὄντες περὰσῃ ἀπ' ἀδύνατους ἡ Ἀγγλία!!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ὁ Συντακτὴς ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΣ Φ. ΟΔΗΞ.

Ὁ Ἰπευθυνὸς ΔΙΟΝΤΕΙΟΣ Θ. ΖΑΩΡΙΤΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ